

WAT MARJON VOND

DOOR **ANS VAN DER SLUYS**

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

WAT MARJON VOND

Tekeningen van Rie Reinderhoff

WAT MARJON VOND

DOOR

ANS VAN DER SLUIJS

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I. EEN VONDST

Ik wil niet, ik doe 't niet," gilde Marjon, en stampte heel hard op de grond. „Dat hoef ik thuis ook niet te doen."

„Je maakt mij niet wijs, dat je thuis je bord niet leeg eet als moeder 't zegt," zei tante Agaath streng.

„Moeder is altijd lief en als ik niet kan eten, dan hoeft 't niet," snikte Marjon.

„Daarom ben je nu ook zo bleek en mager," ging de strenge stem voort, „als je moeder verstandiger geweest was en..."

Maar opeens hield ze op, want Marjon stond vlak voor haar te stampvoeten van drift en werd zo rood, dat tante bang was, dat ze een ongeluk zou krijgen.

„Moeder is, moeder is. . . .” hijgde Marjon, maar kon er verder niets uitkrijgen.

„Stil maar, Marjon,” suste tante Betsy, die nog niets gezegd had, „tante Agaath bedoelt niet iets lelijks van je moeder te zeggen; maak je niet zo driftig, kindje; kom, eet je bordje leeg en dan ga je een poosje naar bed.”

„Ik wil niet eten, en ook niet naar bed.”

Bom, de deur sloeg dicht.

De tantes keken elkaar hoofdschuddend aan. „Wat dat worden moet?” zuchtte tante Betsy.

„Ze zal gehoorzamen,” zei tante Agaath streng. „En anders wil ik haar niet houden. Nel heeft haar erg verwend.”

„En haar eten?” vroeg tante Betsy aarzelend.

„Ze krijgt geen eten meer voor vanavond; wij gaan uit vanmiddag en ik zal tegen Marie zeggen, dat ze haar niets geeft.”

En tante Agaath wandelde met een vastberaden gezicht naar de keuken.

Marjon was de trap opgerend en in 't leuke kamertje, waar ze logeerde, had ze zich hard huilend op haar bed gegoooid.

„Ik wil weg, ik wil weg,” had ze al maar geroepen en wild tegen de spijlen van 't ledikant getrapt, „ik blijf niet bij die nare mensen!”

Ze was zo moe geworden van 't huilen, dat ze tenslotte onder de dekens kroop en in slaap viel.

Toen ze wakker werd, wist ze eerst niet waar ze was, en dacht, dat ze thuis in haar eigen kamertje in bed lag.

Opeens klonk er een zacht geluidje, en daarna: „koekoek, koekoek,” tot viermaal toe.

Nu wist Marjon 't weer. Ze was niet thuis, maar bij de tantes in 't kamertje met allemaal leuke dingen, waarvan ze 't

koekoeksklokje 't mooist vond. 't Kwam echt uit Luxemburg, had tante Betsy verteld.

Tante Betsy was wel lief, als die er nu maar alleen was.

Marjon zuchtte eens en draaide zich om.

't Had eerst zo prettig geleken toen moeder had verteld, dat ze van de dokter naar buiten moest, omdat ze zo hoestte en bleek zag.

„En nu mag je logeren bij twee lieve tantes, die in een leuk, oud huis wonen.”

„Alleen?” had Marjon gevraagd.

„Ja, alleen, want moeder moet toch voor vader zorgen!”

't Leek wel groot om zo in je eentje uit logeren te gaan en hoe meer moeder er van vertelde, hoe meer zin ze er in kreeg.

Alle dagen buiten spelen in de bossen en op de hei, dat leek wel fijn. Alleen zei moeder er steeds achter aan: „en flink eten en melk drinken.”

En dat was iets wat Marjon heel erg vond. Doordat ze lang ziek was geweest, had ze aldoor weinig zin in eten en helemaal niet in melkdrinken. Nu, dat zou wel loslopen, had ze gedacht. Maar dat viel niet mee. Gisteren had vader haar gebracht en alles leek haar heel prettig. Aan tafel had vader met de tantes zitten praten en was er niet veel op Marjon gelet.

Vanmorgen aan 't ontbijt had ze een bord pap en haar boterham heus opgegeten, maar vanmiddag wou 't niet. Moeder zei altijd: „Dan maar straks,” maar daar wilde tante Agaath niet van horen. „Meteen alles opeten,” had ze gezegd en Marjon kon niet en wou niet en toen was ze driftig geworden.

Wat zou moeder daar wel van gezegd hebben? Die had verdriet als Marjon zo driftig deed.

Maar moeder was lief en hier waren ze naar.

Marjon gooide de dekens af en stapte uit bed. Nu had ze trek in een boterham. Misschien wilde tante Betsy er haar wel een geven.

Maar toen ze beneden kwam, zag ze niemand en Marie vertelde, dat de tantes uit waren.

Uit? En wat moest zij dan nu doen? Buiten spelen? Maar 't begon net te regenen. Lezen in het mooie boek, dat ze pas van vader gekregen had, of met haar poppen spelen? Och, 't was allemaal zo saai alleen. Ze dwaalde van de keuken naar de kamers. Die kamers waren niets leuk. Alles was zo stijf; de gordijnen hingen recht voor de ramen en in de voorkamer stonden een harde canapé en enige stoelen om een lage tafel. In de achterkamer allemaal stijve, saaie stoelen en een vierkante tafel. Ze drementelde op haar gemak rond om alles te bekijken. Het glazen kastje met de mooie, porseleinen poppetjes en andere dingen. De boekenkast met boeken, maar zij vond alles even saai. 't Begon haar gauw te vervelen en ze ging maar eens naar boven.

Op de bovengang bleef ze even staan, daar was haar kamertje, daarnaast dat van tante Betsy, en aan de andere kant sliep tante Agaath zeker, en daarnaast? Oh, dat was de badkamer.

Maar die deur, waar ging die heen?

Nieuwsgierig deed Marjon 'm open. Een steile trap kwam te voorschijn. O, daar was zeker de zolder, zou ze eens. . . . ?

Meteen liep ze de trap al op. Er was niet veel te zien op zolder. Een paar oude stoelen met kapotte zittingen, een grote kast, een oud ledikant en wat kisten.

Marjon snuffelde eens rond; nu dat viel tegen, hoor. Wat zou er in die kisten zitten?

Voorzichtig probeerde ze een deksel op te tillen; mis, poes, 't zat op slot. Met de kleine kist had ze meer geluk, het deksel gaf mee.

Haar hartje klopte wel een beetje. Mocht 't eigenlijk wel? Wat zou moeder er van zeggen?

Stel je voor, dat een van de tantes eens boven kwam. Marjon liet het deksel weer vallen en sloop naar de trap.

Maar ze hoorde niets. Voor de tweede maal tilde ze het deksel

op. Boeken, allemaal boeken, daar moest ze meer van weten; misschien zat er wel een sprookjesboek in, dat ze niet kende. Marjon was dol op sprookjes. Maar de eerste boeken, die ze er uithaalde, leken niets op sprookjesboeken; Vaderlandse Ge-

schiedenis, Beknopte Aardrijkskunde, Meetkunde, 't waren allemaal leerboeken.

En de rest zag er niet veel beter uit. Teleurgesteld wilde ze alles er maar weer in doen, toen ze een dik boek zag met een erg kapotte band. Misschien was dat. . . .

Marjon greep er naar en ging toen naast de kist op de grond zitten.

Plaatjes stonden er in. O, 't leek wel een boek over oorlog, allemaal mannen met wapens en schilden. En kijk daar eens, dat leek wel een reus.

Zou 't dan toch een sprookjesboek zijn?

Achter in het boek waren geen oorlogsplaten. Wel stonden er veel mensen op, maar die schenen allemaal te luisteren naar één man. En die man stond op haast alle platen. Wat een lief gezicht had die man! Of lief, nee toch eigenlijk niet, maar er was iets in, dat maakte, dat Marjon op alle platen 't eerst naar die man zocht.

Daar, dat was een mooie plaat!

De man zat in 't midden en er omheen allemaal kinderen. Geen gewone kinderen, o nee, er was een neger bij en een Indisch kind, 't leken wel kinderen uit alle landen.

Wat stond er onder? „Jezus, de Kindervriend”.

Zou die man Jezus heten? Je kon wel zien, dat Hij veel van kinderen hield. Hè, Marjon zou er ook wel bij willen gaan staan. Stonden er ook verhalen in dat boek over die man?

Ja, overal zag je de naam Jezus en God staan. Juist wilde Marjon een van de verhalen gaan lezen, toen een stem riep: „Marjon, waar ben je, kom eens beneden.”

„Ja, ik kom,” riep Marjon en haastig stopte ze alle boeken in de kist.

't Dikke boek ging bovenop. Hoe zou het heten? 't Voorblad was wel gescheurd, maar ze kon 't toch nog lezen: Kinderbijbel, stond er.

Terwijl ze naar beneden ging, dacht Marjon na over dat woord. Wat was ook weer een bijbel?

Moeder had het wel eens gezegd, maar ze was het vergeten. Ze wist alleen nog dat 't iets „voor grote mensen” was. O, en dan was dit zeker 'tzelfde boek voor kinderen.

II. EEN GEZELLIGE WANDELING

Tante Betsy stond haar beneden op te wachten met haar hoed en mantel nog aan. „Heb je lekker geslapen?” vroeg ze.

„Geslapen?” Marjon moest even denken.

O ja, ze had geslapen, 't leek alweer zo lang geleden.

„Doe je manteltje maar aan, dan gaan we een boodschap doen.”

Nu, dat leek Marjon wel. 't Was droog geworden, hoewel 't nog vrij donker zag en vrolijk huppelde ze naast tante voort.

Ze keek haar ogen uit. Wat was alles hier heel anders dan in de stad! De huizen stonden allemaal apart en wat een mooie tuinen!

„Tante, wat is dat?” wees Marjon.

„Niet wijzen, kindje, dat is een zonnewijzer; aan de schaduw kun je dan zien hoe laat het is.”

„O.” Marjon begreep er niet veel van. „Waarom nemen die mensen geen klok?” vroeg ze toen.

Tante begon te lachen. „Een klok zullen ze heus wel hebben, hoor; zo'n zonnewijzer staat er meer als versiering. Vroeger, toen er geen klokken waren, werden ze gebruikt.”

„O, tante, kijk eens, wat leuk.” In een smalle sloot langs de weg zwom een eend met een hele rits kleintjes.

„Wat snoezig.” Marjon was er niet bij vandaan te krijgen.

Eindelijk liep ze mee. „Tante, kunnen die eendjes nu meteen zwemmen?”

„Meteen als ze uit het ei komen,” bevestigde tante.

Marjon dacht even na: „Maar kinderen lopen toch niet meteen, hoe kan dat nou?”

„Mensen leven veel langer dan de dieren en daarom gaat het bij hen veel langzamer.”

Marjon vond het wel heel moeilijk, maar dacht er niet lang over na.

Daar was de dorpsstraat met de huizen in een rij en allemaal winkels.

Daar was ook de kerk op 't kerkplein met de pomp en de drinkbak voor de paarden!

Marjon vond alles leuk, er waren hier winkels, die er precies zo uitzagen als in de stad, maar daar ging tante niet heen.

Ze gingen naar de kleine winkeltjes, waar je van alles kon kopen: brood en koek en naaigaren en ansichtkaarten.

„Tante, mag ik kaarten kopen, ik heb zelf geld.” Dat mocht en nu kwam het uitzoeken. Gelukkig had de juffrouw de tijd, want 't duurde een hele poos voor Marjon wist welke ze hebben wou. De kerk en de molen en, nee maar, daar was er een waar 't huis van de tantes op stond.

Eindelijk zei tante Betsy: „Nu houden we op, Marjon, je kunt nog wel eens kaarten kopen; we moeten naar huis, anders wordt het te laat voor het eten.”

O heden, dat eten! 't Was net of alle blijheid van Marjon weging, en op de terugweg was ze lang zo vrolijk niet als eerst. Toch voelde haar maagje wel leeg, en als ze nu maar bij haar eigen moeder had mogen eten, dan was 't wel gegaan, maar hier. . . .

Toen ze een half uur later met de tantes aan tafel zat, voelde ze een prop in haar keel, die steeds groter werd.

Angstig keek ze naar de schalen; als ze er nu maar van hield. „Geef je bord eens, Marjon,” zei tante Agaath en meteen zag Marjon tot haar schrik dat 't postelein was, en dat was 't ergste van alles.

„Hoef ik maar een klein beetje, tante?” vleide ze, „ik houd er niet van.”

„Gekheid,” zei tante Agaath, „kinderen weten niet wat goed voor hen is,” en ze schepte flink op.

„Ziezo, dat bord eet je leeg, anders krijg je geen pudding.”

Marjon begon moedig; in pudding had ze wel zin, maar 't was

net of die prop in haar keel al maar groter werd. Niets wou er langs, o, wat moest ze toch doen?

„Gaat het niet erg, vrouwtje?” zei tante Betsy, „zal ik je helpen?”

„Laat haar maar, Betsy, 't is geen klein kind meer,” zei tante Agaath streng. Toen voelde Marjon iets in zich omhoog komen, boze, driftige woorden waren het. Ze probeerde ze tegen te houden, maar 't ging niet. 't Leek wel of alles meewerkte om haar boos te maken. De stijve meubels keken haar verbaasd aan, alsof ze zeggen wilden: „Wat een baby.” 't Eten op haar bord werd koud en akelig en tante Agaath. . . .

„Eet door, Marjon!”

Nu kon ze niet meer en ineens gooide ze haar vork zo hard op haar bord, dat de spatten rondvlogen.

„En ik doe 't niet en ik kan ook niet.”

Ze begon heel hard te huilen.

„Ga dan maar zonder eten naar bed,” zei tante Agaath, „kinderen die niet eten willen, horen in bed.”

Hevig snikkend verdween Marjon. 't Kon haar niets schelen dat ze naar bed moest, als ze maar weg was uit die nare kamer en bij dat nare mens vandaan.

O, o, wat voelde ze zich akelig, toen ze eenmaal in bed lag. Haar maag leeg en vol tegelijk, en ze was zo gloeierig van 't huilen. Hoe moest dat nu toch gaan? Ze hield 't hier nooit uit. Ze werd vast ziek; o, stel je voor, ziek zijn en geen moeder bij je. Bij die gedachte begonnen de tranen weer harder te vloeien; haar hele kussen was al nat en haar zakdoek. . . . daar was geen droog plekje meer aan.

Toch kon je niet maar altijd door blijven huilen, dat merkte Marjon ook.

Nog een harde snik en nog een, hè, 't was over. Stil lag ze nu maar te kijken. Wat hoorde ze daar, kwam er iemand naar boven?

Als tante Agaath maar niet bij haar kwam. Angstig staarde Marjon naar de deur. Gingen de stappen vóorbij?

Nee, ze hielden stil, de deurknop bewoog en. . . . tante Betsy's lief gezicht keek om de hoek. Marjon zuchtte van verlichting. Nu kwam de hele tante binnen en wat had ze daar in haar hand?

Een bord met een heel groot stuk pudding. Marjon zat al over-eind. „Hier kindje, eet dat nu maar eens gauw op.”

Tante Betsy fluisterde alsof ze bang was, dat tante Agaath om een hoekje stond te luisteren.

„Wat heerlijk!”

Marjon voelde nu pas, dat ze toch wel veel trek had.

„'t Is niet goed,” zei tante ernstig. „Tante Agaath heeft groot gelijk; je moet niet alleen eten wat je lekker vindt, maar ik was zo bang, dat je akelig zou worden, zo zonder eten.”

Marjon zei niets, maar genoot.

Een half uur later lag ze weer alleen. Maar nu voelde ze zich niet meer zo ongelukkig, tante had eens met haar gepraat en Marjon begreep nu ook wel, dat tante Agaath haar niet met 't eten wilde plagen, maar dat 't echt goed voor haar was. Toch zag ze wel tegen morgen op. Dan was tante Agaath er weer, maar tante Betsy was er ook en die was erg lief.

En. . . o ja, dat had ze bijna vergeten, 't oude boek met die goede man er in. Daar ging ze morgen fijn in lezen, ze moest en ze wilde meer van hem weten. Met deze gedachte sliep Marjon in.

III. WAT ER IN HET BOEK STOND

Nu maar gauw naar buiten,” zei tante Betsy de volgende morgen, „de zon schijnt zo heerlijk, daar moet je van genieten.”

Marjon stond op de drempel van de tuindeuren. 't Verdriet

van de vorige avond was weg. Tante Agaath was heel gewoon geweest en zij had alles opgegeten.

En nu naar buiten! Ze wilde wel graag, maar . . . ze wou ook zo graag naar boven, naar dat boek.

Wacht, misschien kon ze 't wel meenemen.

„Ja tante, ik kom,” riep ze tegen tante Betsy, die al in de tuin was, „even nog wat halen.” Vlug rende ze de trap op, even luisterde ze of ze niemand hoorde; toen deed ze heel voorzichtig de zolderdeur open en sloop als een muisje zo stil naar boven.

Met haar schat tegen zich aangeklemd kwam ze weer beneden; als ze het nu maar niet zagen!

Wacht, ze nam haar wollen jasje mee, dan hing ze dat er voor. Bepakt en beladen kwam Marjon bij tante Betsy, die met haar door de tuin wandelde en alles aanwees. 't Was een mooie tuin, alleen een beetje stijf. Rechte paden, keurig geharkt en nette bloembedden met rozen, violen en nog veel meer. Er was ook een stuk moestuin. Daar stonden de bonen al parmantig op een rij, en was de spinazie juist mooi om gesneden te worden.

Wat leuk vond Marjon het, toen tante Betsy vertelde, dat de radijsjes, die ze aan 't ontbijt gegeten hadden, hier uit de tuin kwamen. Dat zag je in de stad niet.

„Ziezo, ik ga naar huis,” zei tante tenslotte, „blijf jij nu maar fijn buiten; als we gaan eten, dan luiden we de grote bel wel, die boven op 't huis staat. Die kun je heel ver horen.”

En nu was Marjon alleen. Langzaam drentelde ze langs de paadjes van de moestuin. Wat zouden die rode blaadjes worden? Rode kool? Ze zou 't maar eens vragen.

Achter in de moestuin was een hekje en daar weer achter een bosje. Dat zag er wel leuk uit. En wat schemerde daar tussen de bomen? Was dat een huisje? Marjon ging op onderzoekings-tocht uit en nee maar, wat vond ze daar? Een allerliefst klein

koepeltje met gordijntjes voor de ramen en binnenin banken langs de kant en een tafel in het midden.

En toen ze er eenmaal in zat, zei ze hardop: „O, wat mooi,” want nu merkte ze pas, dat 't huisje een beetje hoog stond en je over velden en bossen heen keek.

Een poosje bleef ze stil zitten kijken, toen dacht ze aan haar boek. Hier had ze een mooi plaatsje om te lezen. Het eerste stuk sloeg ze over. Van al dat vechten, daar zou ze later wel eens van lezen.

O, nu merkte ze, dat 't eigenlijk twee boeken waren. 't Eerste stuk was 't grootste en dat heette: Het Oude Testament, en het tweede: Het Nieuwe Testament. Daar begreep ze niet veel van. „Een testament”, daar had ze wel eens over gehoord, dat hoorde bij sterven.

Ging hier ook iemand in dood? Nu ja, dat zou ze wel merken, wat kon 't haar schelen, als 't maar mooi was. Ze begon bij de eerste plaat uit het N.T., die was erg mooi. Allemaal engelen, en daaronder aan de ene kant schapen met herders om een groot vuur, en aan de andere kant een man en een vrouw en een klein kindje in een soort van houten wiegje.

Onder de plaat stond: Ere zij God in de Hoge, Vrede op aarde, in mensen een welbehagen.

En op de volgende, wat waren dat? 't Leken wel koningen of prinses, en ze knielden voor 't kindje.

Daar kwam een plaat, daar zat een vrouw op een ezel, een man liep er naast; die keek erg bezorgd, maar de vrouw keek alleen maar heel blij naar 't kindje op haar schoot. Was dat 'tzelfde kindje?

Daar waren weer de man en de vrouw, maar nu bij een heel groot gebouw; 't leek wel een stadhuis, en nu was 't kindje niet klein meer, maar 't was een grote jongen, een beetje ouder dan zichzelf.

Toch scheen hij niet bang te zijn voor al die grote mannen,

tussen wie hij in zat en die zagen er net uit als heel knappe schoolmeesters.

De man en de vrouw keken nu beiden bezorgd. Zou de jongen kwaad gedaan hebben?

De volgende plaat vond Marjon niet zo mooi, dat was zo'n vreemde man met een dierenhuid om en wat keek hij streng.

Waar kwamen nu de platen met de man met het vriendelijke gezicht? Ha, daar had ze er één.

Wat deed hij daar? Kijk, hij wenkte een paar andere mannen om met hem mee te gaan. „De eerste discipelen”, stond er onder.

Verder bladerde Marjon en steeds kwam ze een plaat met de man tegen. Daar leek wel een feest te zijn, want alle mensen keken vrolijk. Maar daar keek iedereen bedroefd. Hoe heette 't verhaal, dat er bij was? „'t Dochtertje van Jaïrus”.

Marjon begon te lezen, maar, wat was dat een mooi verhaal! Ze leefde er helemaal in mee. Ze zag een man naar de Heer Jezus (ze begreep dat dat de goede man was) komen, heel bezorgd en heel angstig en hoorde hem vragen: „Meester, meester, kom toch gauw mee; mijn dochtertje is zo ziek, ze gaat sterven.”

De Heer Jezus ging dadelijk mee (zou 't een soort dokter zijn?), maar onderweg werden ze erg opgehouden door een zieke vrouw, die niets vroeg, maar alleen de mantel van de Heer Jezus aanraakte en toen was ze ineens beter. Hoe kon dat nu? .

De Heer Jezus praatte tegen de vrouw en al die tijd moest die arme vader maar wachten.

Wat naar voor hem! Hè, gelukkig, nu gaan ze verder, maar wat is dat? Ze zijn dicht bij 't huis van Jaïrus (zo heet die vader) en daar komen enige mensen aanlopen met bedroefde gezichten en zeggen: „'t Dochtertje is al dood.”

O, o, wat erg, waren ze maar niet stil blijven staan bij die vrouw. Nu is er niets meer aan te doen. Wat gebeurt er nu,

gaat Jezus maar terug, 't is immers toch te laat?

Nee, Hij zegt tegen de vader: „Vrees niet, geloof alleenlijk.” Marjon begrijpt niet goed wat dat betekent, maar 't zal wel iets goeds zijn. In 't huis is iedereen erg aan 't huilen en klagen. De mensen willen allemaal naar binnen, maar dat mag niet, alleen een paar vrienden van de Heer Jezus gaan mee. Dan begint Jezus te spreken en Hij gaat niet troosten, nee, Hij geeft een standje en zegt: „Houdt toch op met dat gehuil; 't is helemaal niet nodig, 't kind is niet dood, maar 't slaapt.” Ge-loofden de mensen dat? Nee hoor, ze lachten Hem uit en zeiden: „We weten heus wel wat dood is.”

Maar de Heer Jezus stuurde ze allemaal naar buiten, alleen de vader en de moeder en Zijn vrienden mochten mee. Nu gingen ze de kamer in waar 't meisje lag.

De moeder begon weer te huilen, ze had ook maar één kind. De Heer Jezus liep recht op het bed toe, nam de hand van 't meisje en zei: „Dochtertje, ik zeg u, sta op!”

Wat? Dat dode kind? Dat kon toch niet? Ja, 't kon wel, want meteen stond het meisje op en liep door de kamer.

O, o, wat zullen die mensen blij geweest zijn. Marjon vond 't haast jammer, dat 't verhaal hier uit was. Wat was 't mooi. 't Leek wel een sprookje en toch was 't heel anders. Wie was die man toch?

Zeker een heel knappe dokter, was hij er nu nog maar, dan waren vader en moeder vast wel naar hem toegegaan toen ze zo ziek was.

Ping, ping, ping, ping, wat was dat? O, dat was zeker de bel op het huis, waar tante Betsy van sprak. Zou ze het boek meenemen of hier laten? Marjon keek eens rond, wacht, die bank kon je optillen en dan was 't net een kastje. Gauw 't boek er in en dan naar huis.

IV. EEN SPROOKJESHUIS

Wat wàren we blij met je kaart. Je had een mooie uitgezocht. Vind je 't prettig bij de tantes?

„Grootmoeder is hier gisteren geweest. 's Morgens kwam ze al en 's middags hebben we in 't park gewandeld. Ze vindt het ook zo fijn, dat je nu heerlijk buiten bent.

Geniet maar veel, hoor meisje. Probeer veel te eten en wees vooral lief en gehoorzaam. Doe de groeten aan de tantes en voor jezelf een dikke zoen van vader en moeder.”

Marjon had een kleur, toen ze de brief uit had.

Hè, 't was een heerlijke verrassing geweest hem 's morgens naast haar bord te vinden.

Een echte brief van moeder voor haar! Ze had hem even vlug gelezen en nu in haar koepeltje las ze hem nog eens over.

„Lief en gehoorzaam . . .” Moeder moest eens weten hoe vaak ze al driftig geweest was in deze paar dagen.

Tegen tante Betsy kon ze wel lief zijn, maar tante Agaath vond ze naar. Die had ook uitgevonden, dat ze een poosje per dag moest leren, sommen en taal.

Stel je voor, daar had ze nu helemaal geen zin in. Ze bleef immers toch zitten. Ja, moeder had haar leerboekjes en schriften wel ingepakt, maar Marjon was niet van plan er iets aan te doen.

„We zullen de schooljuffrouw eens vragen, of ze je wil komen helpen,” had tante Agaath gezegd en toen had Marjon haast haar tong uitgestoken. Nee maar, dat zou wel net zo iemand als tante Agaath zijn; als die kwam, zou ze zorgen ver weg te zijn!

Een paar dagen later zei tante Agaath: „Marjon, vanmiddag komt de juffrouw van de school, blijf dus in de buurt.”

„Ja, tante,” zei Marjon, maar ze was niet van plan om het te doen.

Nadat ze gerust had, liep ze vlug de tuin in, de moestuin door en 't koepeltje voorbij 't bos in.

Nee, ze ging nu niet in het koepeltje zitten, daar kon ze de bel nog horen. 't Was wel jammer, want ze was net aan zo'n mooi verhaal bezig. De Heer Jezus had een heleboel mensen eten gegeven van maar heel weinig. Dat vonden de mensen zo mooi, dat ze Hem koning wilden maken, en toen had Hij iedereen weggestuurd, ook Zijn vrienden. Die waren in een schip gegaan en toen begon 't juist zo heel erg te stormen. Hoe zou dat nu aflopen?

Marjon had al veel in 't boek gelezen, maar begreep van sommige dingen niets. Zo stond er ergens, dat de Heer Jezus lang geleden geleefd had, en dat Hij er nu ook nog was. Hoe kan dat nu?

Marjon liep vlug voort, bang dat ze geroepen zou worden.

Zo ver was ze 't bos nog niet in geweest. Wat was 't hier mooi! En wat een dennenappels, leuk om mee te gooien. Een heel poosje vermaakte ze er zich mee met te proberen hoe ver ze wel kon gooien. Toen 't ging vervelen, liep ze weer door.

Ze wilde toch eens zien, waar dat paadje uitkwam. 't Slingerde zo leuk. Wat was dat? Marjon stond stokstijf. Wat liep daar tegen die boom op? Dat was toch geen vogel? Zou dat nu misschien een eekhoorn zijn? Heel voorzichtig sloop Marjon dichterbij, nu kon ze het beter zien. Een klein, bruin diertje met een heel grote pluimstaart. Ja, dat was een eekhoorn. Onbeweeglijk zat 't tegen de stam en keek haar met zijn kraal-oogjes aan. Toen opeens kraakte er iets! Wip, weg was 't, zo vliegensvlug de bomen in, dat Marjon het niet kon volgen met haar ogen. Daar hield het bos op en kwam er een stuk hei. Marjon liep een eindje langs de bosrand en toen opeens zag ze een huis. Een huis in een tuin, maar geen gewoon huis in een gewone tuin, nee, Marjon dacht, dat ze nu toch heus in sprookjesland was.

Ze zag een klein, laag huis met een rieten dak, dat een beetje overhing, zodat 't net was of 't huis onder 't dak was weggekropen.

Naast de ramen rood en wit geschilderde luiken en opzij een groen en witte regenton. De hele muur was bedekt met bloemen, rozen en clematis, rose, rood, paars en wit. En de tuin!

Waren er heus zoveel soorten bloemen en bloeide alles hier tegelijk? Er waren geen nette perken, zoals bij de tantes, maar alles stond door elkaar, rozen, lupines, campanula's, goudsbloemen en nog veel meer; paars, geel en wit, waar Marjon geen naam voor wist.

Opzij van 't huis waren openslaande deuren naar een terrasje, waar stoelen stonden en dan een paar treetjes naar beneden was een grasveldje met een muurtje er omheen en tussen de stenen van dat muurtje bloeide 't ook, ja zelfs tussen de stenen van het paadje!

Marjon wist niet hoelang ze daar gestaan had, toen ze opeens een fietsbel hoorde.

Ze schrok, 't was natuurlijk heel onbeleefd om zomaar in iemands tuin te kijken! Vlak naast haar sprong iemand van de fiets.

Marjon zag een jongedame, 't leek haast wel een meisje. Ze keek Marjon eens aan en vroeg toen: „Had je misschien een boodschap?”

„Nee, nee, juffrouw,” stotterde Marjon vuurrood, „ik vond 't zo prachtig en daarom. . . .” Ze wist 't verder niet meer en hield maar op.

„Zo,” zei de dame en duwde het hekje open. „Wil je dan misschien binnen 't hek eens kijken, dat mag best, hoor.”

Marjon aarzelde. Had moeder niet altijd gezegd: „Nooit met vreemde mensen meegaan?”

Begreep de juffrouw wat ze dacht?

„Je hoeft niet, hoor, als je niet wilt,” en ze legde even haar hand op Marjons schouder, „maar ik denk dat moeder 't wel goed zal vinden.”

Marjon keek in zo'n paar vriendelijke ogen, dat ze niet anders kon zeggen dan: „Alstublieft, juffrouw.”

Zo kwam ze de sprookjestuin binnen. De dame ging met haar fiets om 't huis heen. Marjon liep op haar tenen, zo bang was ze om ergens op te trappen.

„Kom ook maar eens binnen kijken,” klonk nu een stem achter haar. De deuren waren open en Marjon mocht in de kamer. 't Was een grote kamer van voor naar achter en ook hier waren overal bloemen. Planten in de vensterbank en bloemen op de tafel en schoorsteen, op de piano en 't schrijfbureau.

Wat was het hier gezellig en wat een boeken stonden daar in die kast.

„Houd je veel van lezen?” vroeg de juffrouw, toen ze zag hoe Marjon naar de boekenkast stond te kijken.

„Ja, erg veel, maar de tantes hebben haast geen kinderboeken.”

„Logeer je hier?” ging de dame voort.

„Ja juffrouw, bij de tantes.”

„Leuk?”

„Niet erg,” weifelde Marjon, „je moet maar steeds eten en nu wil tante Agaath ook nog dat ik ga leren.”

„En daar heeft Marjonnetje geen zin in, hè?” lachte de juffrouw.

Marjon stond verbaasd, hoe wist ze haar naam?

„Hoe weet ik dat zo mooi, hè? Ik zal 't je maar vertellen; schrik niet, ik ben de onderwijzeres.”

Wat kreeg Marjon nu een kleur! Ze wist niet waar ze kijken moest. Wat zou de juffrouw wel van haar denken?

„Ik ben bij de tantes geweest, maar de vogel was gevlogen,” ging de juffrouw door; haar stem klonk ernstig, maar in haar ogen danste een lichtje.

Dat zag Marjon niet, want die durfde niet op te kijken.

„Er werd gebeld en geroepen, maar geen Marjon, en toen ben ik maar weggegaan.”

„Waren ze erg kwaad?” vroeg Marjon angstig. Ze begreep nu opeens, dat ze heel onbeleefd was geweest. Om iemand zomaar voor niets te laten komen.

„Wel een beetje, en daar was wel reden toe, vind je ook niet, Marjon?”

Nu keek Marjon op en zag 't lichtje in de ogen. Dat gaf haar moed. „'t Was wel lelijk, geloof ik, maar ik had geen zin in leren en. . . . en. . . .”

„Dus je blijft liever dom?”

„'k Ga toch niet over; m'n Paasrapport was zo slecht, omdat ik zolang ziek geweest ben.”

„Wil je graag blijven zitten?”

„Natuurlijk niet, want al m'n vriendinnetjes gaan wel over.”

„Je wilt dus wel overgaan, maar zonder er voor te werken?”

„Nou ja,” zei Marjon, „zo bedoel ik 't niet.”

Even was 't stil; toen tilde juffrouw Marjons hoofdje op, zodat ze haar aan kon kijken en zei zacht: „Zou je je vader en moeder geen groot plezier willen doen en hen verrassen door wel over te gaan? Zullen we dat samen proberen?”

't Was Marjon of ze iets voelde veranderen, toen ze in die ogen keek. Opeens wilde ze wel, alleen al om haar een plezier te doen.

„Alstublieft, graag,” zei ze toen.

„Zullen we dan samen naar de tantes gaan om dat te vertellen?”

Marjon schrok, ze was de hele tantes vergeten. „Hoe moet dat nu?” vroeg ze benepen.

„Jij gaat bij mij achterop de fiets en dan breng ik je gauw naar huis, anders worden ze nog ongerust, ga maar vast naar buiten, ik kom zo.”

„Hoe wist u wie ik was?” vroeg Marjon, toen de juffrouw er met de fiets aankwam.

„Ik ken bijna alle kinderen hier in de buurt en toen ik een vreemd gezicht zag, dacht ik meteen: dat is Marjon! Ziezo, stap maar op.”

Wat ging dat vlug! Voordat Marjon 't wist, stonden ze al voor 't huis. Ze zag er erg tegenop, toch viel 't mee. Tante Agaath deed wel heel streng en uit de hoogte, maar de juffrouw vertelde meteen, dat ze nu samen gingen leren en toen was alles in orde.

Er werd afgesproken, dat Marjon driemaal in de week naar de juffrouw zou gaan. Marjon straalde, driemaal in de week naar het sprookjeshuis, wat een feest. Aan 't leren dat er aan vast zat, dacht ze maar niet te veel.

V. VALT 'T NIET MEE?

„**B**ah, ik ken ze niet.”
Nijdig schoof Marjon haar schrift weg, bah, die nare sommen ook.

Boos staarde ze naar buiten, daar scheen de zon en zongen de vogels. Moest zij nu maar hier zitten leren?

Ze was toch zeker naar buiten gestuurd om op te knappen en niet om aldoor maar binnen te zitten.

„Ik doe 't niet langer,” zei Marjon hardop, „ik ga naar buiten, moeder zou 't vast niet goedvinden, dat ik zoveel in huis zat.”

„Overdrijf je niet een beetje, Marjon?” vroeg een stemmetje van binnen. Marjon wilde niet luisteren. Ze wist heel goed, dat ze overdreef, zolang hoefde ze niet te werken; 's morgens en 's middags een uurtje, had de juffrouw gezegd.

Maar 't leren viel Marjon niet mee, ze wilde wel graag in het sprookjeshuis komen en ook overgaan, maar om er zich nu ook nog voor in te spannen, nee, dat ging niet. Zo kwam 't, dat ze, als ze moest leren, veel naar buiten zat te kijken en weinig echt werkte. Dan had ze op de les haar werk niet af en keek de juffrouw bezorgd.

Driemaal had ze les gehad en dat was ook wel erg prettig, als 't daar maar klaar mee was.

Marjon sloop voorzichtig de trap af. Als tante Agaath er aan kwam, vroeg ze vast of haar werk al klaar was. En er om joken wilde ze liever niet.

Heerlijk was 't buiten, wat zou ze gaan doen? Eerst maar naar de koepel, dat was haar vaste plekje.

Verschillende schatten had ze er in de kleine kast. Ze haalde er de kinderbijbel uit. Waar was ze ook weer gebleven, o ja, dat verhaal van die zieke man, die niet bij de Heer Jezus kon komen, omdat er zoveel mensen voor 't huis stonden. Hoe liep dat nu af?

Marjon nam het boek mee 't bos in, daar wist ze een fijn plekje met een bank. Meteen was ze al weg in 't verhaal. Nergens konden de vrienden van de man, die hem op zijn bed droegen, een opening vinden om naar binnen te komen. De mensen luisterden niet eens naar hen, als ze vroegen of ze ruimte wilden maken. Wat nu? Wacht, daar wist er één een pracht-oplossing. Ze gingen op het platte dak, maakten daar een opening en lieten toen aan vier touwen de zieke man naar beneden zakken, vlak voor Jezus. Wat fijn dat 't toch kon!

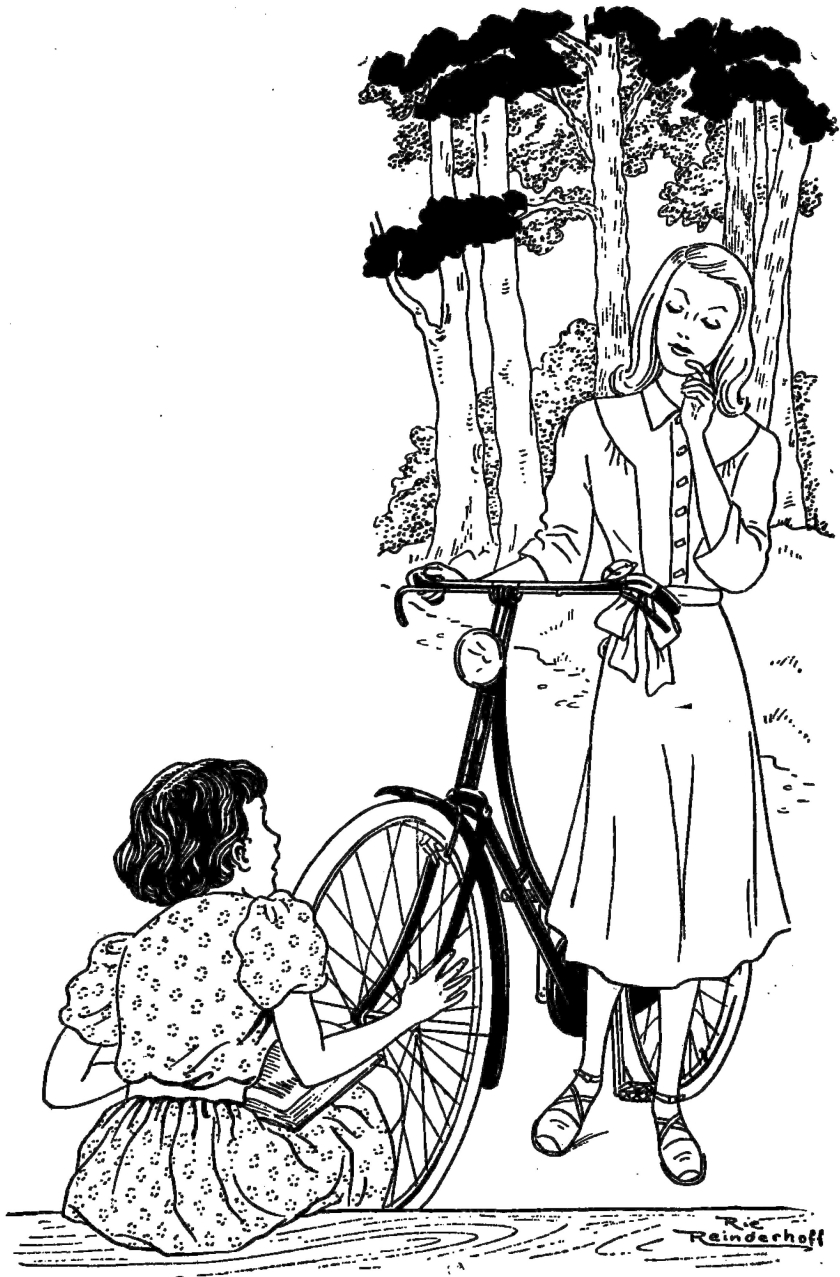
En maakte de Heer Jezus hem dadelijk beter? Nee, eigenlijk niet. Eerst zei Hij iets, dat Marjon niet goed begreep. „Uw zonden zijn u vergeven.” Wat was dat? Daar werd meer over gepraat in het boek en dat scheen heel belangrijk te zijn. Kon ze 't maar eens aan iemand vragen.

Ze durfde er niet met tante Betsy over te praten, want dan zou ze misschien vragen hoe ze aan dat boek kwam en boos zijn, omdat ze op zolder had gesnuffeld.

Zo verdiept was Marjon in haar boek, dat ze niemand hoorde aankomen, tot een stem vlakbij zei: „Zo, Marjon, zit jij hier?”

De juffrouw . . . !

Marjon sprong op met een kleur als vuur. Ze dacht opeens aan de sommen. „Schrik je er van, dan is je geweten niet zuiver,” plaagde de juffrouw en toen Marjon eens onderzoekend aan-

kijkend: „Je hebt je werk toch zeker af, hè?”

Daar stond Marjon, ze durfde geen ja en geen nee te zeggen. De juffrouw wachtte niet op een antwoord.

„Ga je met me mee een kopje thee drinken, dan zeggen we 't eerst even bij de tantes.”

Marjon wist niet wat ze hoorde, ze had een standje verwacht en nu dit. Of ze wilde? Dolgraag natuurlijk.

Even later liep ze stijf gearmd met de juffrouw op 't zandpad naar het sprookjeshuis. Tante had 't goedgevonden. De juffrouw praatte over allerlei dingen. Ze waren al halverwegen toen Marjon opeens ontdekte, dat ze nog altijd 't oude boek onder haar arm had. Nu, dan moest het maar mee.

„Help me even om de boel in orde te maken,” zei de juffrouw, én Marjon hielp ijverig de tafel met de stoeltjes klaarzetten, kleedje over de tafel, kussens op de stoel. Klaar, 't theewater raasde al. „Nu even op je zelf passen, ik maak een verrassing,” en de juffrouw verdween in de keuken.

Marjon dwaalde eerst de kamer rond, daar was zoveel in te kijken en 't mocht best. Er hingen en stonden allerlei dingen, die de juffrouw uit het buitenland meegebracht had. Later wilde Marjon ook reizen en veel van de wereld zien. Maar dan moest je eerst veel leren. Hè, nu dacht ze er toch weer aan, en ze had ook zo haar best gedaan om niet aan de onafgemaakte sommen te denken. Ze schudde haar hoofd, weg er mee. Ze hurkte voor de boekenkast, allemaal grote mensenboeken. Wat stond daar? Een bijbel, zou de juffrouw misschien . . . ?

Op dit ogenblik kwam de juffrouw uit de keuken met een toegedekte schaal, die ze op 't tafeltje zette.

„Niet kijken, hoor,” riep ze vrolijk tegen Marjon, „ga maar vast zitten, de thee komt zo.”

Marjon ging zo zitten, dat ze in de tuin kon zien; wat was 't hier mooi en vredig, en alles zo gezellig en de juffrouw zo lief. Wat zou er wel onder dat bord zitten?

En zij, Marjon, was alleen maar lelijk tegen iedereen; vanmor-

gen was ze driftig geweest tegen tante Agaath en eigenlijk be- droog ze de juffrouw, want die dacht, dat ze haar werk af had. O, Marjon voelde zich steeds ellendiger worden en toen de juffrouw met de thee kwam en vrolijk zei: „Ziezo, 't feest kan beginnen,” begon Marjon opeens heel hard te huilen.

„Maar kind, wat heb je nu opeens, ben je niet goed?” vroeg de juffrouw verschrikt.

„Nee, maar ik verdien niet, dat u zo lief bent,” snikte Marjon.

„Ik had helemaal mijn werk niet af en was weggelopen.”

„Dat dacht ik wel,” zei de juffrouw rustig.

„Dacht u?” en Marjon keek verbaasd op.

„Ja, ik begreep 't wel en ik vond, dat we daar eens rustig over moesten praten, want zo gaat 't niet, Marjon.”

„Nee,” snikte Marjon.

„Houd nu eens op met huilen, dan drinken we eerst een kopje thee en gaan dan als twee grote mensen praten; droog nu je tranen af, anders wordt alles zout, want jij mag het bord van de schaal nemen.”

Dat liet Marjon zich geen tweemaal zeggen. De tranen werden gedroogd, 't bord opgelicht en daar lagen twee heerlijke beschuiten met aardbeien.

„Eigenlijk mag je niet eten tussen de maaltijden, hè?” zei de juffrouw.

„Eigenlijk niet,” zuchtte Marjon, „maar ik zal vanavond mijn best doen.”

„Zo mag ik 't horen,” prees de juffrouw, „en nu aan de slag.” Terwijl ze zaten te eten, vroeg Marjon opeens (en ze wist zelf niet hoe ze daar zo aan kwam): „Weet u wie de Heer Jezus was?”

„Hoe kom je daar zo ineens bij?” vroeg de juffrouw verbaasd.

„U heeft een bijbel en toen dacht ik, dat u me misschien wel kon helpen, want ik begrijp er zo weinig van.”

„Waarvan?”

„Hiervan,” en Marjon haalde haar boek uit de kamer. Wat

keek de juffrouw opeens heel anders, toen ze dat boek zag. Net of ze blij was.

„Hoe kom je daar aan, Marjon?”

„Gevonden op zolder, en ik vind de verhalen zo mooi van de mensen die beter worden, maar ik begrijp niet goed wie de Heer Jezus was; was Hij een dokter?”

„Eigenlijk wel, maar dan niet alleen voor het lichaam van de mensen, maar ook voor hun ziel; dat begrijp je ook niet, hè? Zal ik 't eens uitleggen?”

„Hè ja,” en Marjons ogen schitterden.

„'t Wordt een lang verhaal,” zo begon de juffrouw.

„Heb je ook 't begin van 't boek gelezen?”

„Nee, alleen achterin.”

„Nu dan, je hebt wel eens van God gehoord, hè? God heeft alles wat wij zien gemaakt, de lucht, de zon, de maan, 't water, de bossen, de grote bomen en de heel kleine bloemetjes. De olifanten en leeuwen, en de torren en vliegen. En alles wat God maakte was even mooi. Toen alles af was, maakte God twee mensen, Adam en Eva. Die mochten op die mooie aarde wonen. 't Was net een grote tuin. Overal vruchtbomen en van alles mochten ze eten, zoveel als ze maar wilden. Alleen aan één boom mochten ze niet komen. Nu, daar hadden ze ook geen behoefte aan. Er waren nog genoeg andere vruchten en planten.

Zo was alles goed en heerlijk, niemand was bang, de dieren deden niemand kwaad en God zorgde voor hen. Totdat er een ander kwam. Die noemen de mensen de Satan, die is net zo slecht als God goed is. En die kon niet uitstaan, dat de mensen daar zo heerlijk in dat Paradijs woonden. Hij wist er ook in te komen en haalde Eva en Adam over om toch van die ene boom te eten. Ze deden het, en meteen was 't of alles veranderde, of de zon niet mooi meer scheen en de bloemen niet meer geurden en de vogels niet meer zongen. „Wat moeten we doen, wat zal God wel zeggen?” vroegen ze aan elkaar. Ze waren bang.

Ze probeerden weg te kruipen. Wat zei God? Hij was boos, de mensen mochten niet meer in die mooie tuin wonen. Ze moesten gaan werken en moe worden en ziekten krijgen en allerlei narigheden. Dit was de straf voor hun ongehoorzaamheid tegen God. Die ongehoorzaamheid noemen we zonde. En er kwamen meer mensen, ze werden geboren en leefden en stierven, maar ze konden nooit meer zo worden als die eerste mensen in 't begin. Steeds probeerden ze 't om geen zonde te doen en ze baden tot God om hen te helpen en toch deden ze 't telkens weer.

En toch bleef God van de mensen houden. Hij wilde ze graag helpen en maakte dat er mannen kwamen, die naar Zijn stem luisterden en dan aan de mensen vertelden hoe God het wilde hebben.

Profeten noem je die mannen. Als de mensen naar hen luisterden en Gods wil deden, voelden ze zich gelukkig, maar een heleboel wilden dit niet, omdat ze dan veel dingen moesten laten waar ze erg veel van hielden. Dan scholden ze de profeten uit of zetten hen gevangen of doodden ze. Werd God toen niet erg boos, zo boos dat Hij niet meer met de mensen te maken wilde hebben? Nee, na lange eeuwen, waarin de mensen steeds ongehoorzaam bleven, heeft God opnieuw iemand gestuurd. En nu niet een gewoon mens, nee, Hij zond Zijn eigen Zoon. En hoe gebeurde dat? Met veel pracht en praal als een koning? Nee, als een klein kindje werd Hij geboren in een stal. En in een heel eenvoudig huis werd Hij groot. Toen Hij groot geworden was, ging Hij de boodschap van Zijn Vader brengen. En hoe Hij dat deed, weet je al een beetje. Hij vertelde de mensen van God, maakte hen beter en leerde hun hoe ze moesten leven. Hij zag wel, dat wat de mensen 't meest ongelukkig maakte, dat was niet wat iemand zo kon zien: ziekte of armoede. Maar wat in iemand zit, in je ziel. Boze dingen, graag kwaad van een ander spreken, nooit eerlijk voor de waarheid durven uitkomen, altijd denken, dat ande-

ren iets lelijks van je zullen vertellen en nog veel meer boze dingen. En met al die gedachten konden de mensen niet rustig leven en slapen en ze werden moe en gauw driftig en begonnen te slaan en te vechten en zo kwam er dan oorlog. Wie 't sterkst was, kreeg de meeste macht.

En nu begon Jezus te leren, dat dat allemaal verkeerd was, dat dat zonden waren. Als er zieke mensen bij Hem kwamen, dan zag Hij heel vaak dat de ergste ziekte niet van buiten zat, maar van binnen en dan gebeurde het wel, dat Hij eerst zei: „Uw zonden zijn vergeven”, dat betekent: „al dat lelijke neemt God weg, je mag weer opnieuw beginnen, je hebt heel erg geklad in je schrift, nu krijg je een nieuw schrift en mag 't nog eens proberen en dat oude gooit God weg”.

De juffrouw hield op, Marjon had ademloos geluisterd.

„En toen, hoe is het verder gegaan, waar is Hij nu, kun je nog naar Hem toegaan?”

„Hoe 't verder gegaan is, vertel ik je op een andere keer, de Heer Jezus is tenslotte weer naar Zijn Vader toegegaan en leeft nu in de hemel. Toch mogen we tot Hem bidden en hoort Hij ons.”

Even was het stil; toen vroeg Marjon: „Zou Hij niet kunnen maken, dat ik goed kan eten en m'n sommen kan maken?”

Ze schrok haast, toen ze 't gezegd had, was 't niet gek?

Maar de juffrouw bleef ernstig: „Wij mogen alles vragen, ook al schijnt 't klein of onbelangrijk. Je voelt zelf wel, dat er in jouw hartje allerlei boze duiveltjes zitten. De een roept als tante zegt, dat je moet eten: „Lekker niet doen, zeg maar dat je geen zin hebt, stamp maar hard op de grond.” Een ander fluistert tegen je als je sommen niet makkelijk gaan: „Kom, waarom maak je je zo moe; wat geeft het nu of je die sommen kent, ga liever buiten spelen.” Als je er naar luistert, word je nooit een gelukkig kind en als je probeert er tegen te vechten, dan lukt het ook niet. Maar als je de Heer Jezus vraagt om je te helpen, dan lukt het zeker, want Hij is veel en veel sterker

dan alle boze duiveltjes bij elkaar. Willen wij het samen eens vragen?"

Toen bad de juffrouw met Marjon, heel eenvoudig en gewoon, zodat ze 't goed kon begrijpen.

„Mag ik dat nu zelf ook doen?"

„Natuurlijk, zoveel als je wilt."

Wat had Marjon veel om over te denken toen ze naar huis liep, maar ze voelde zich heel wat blijer dan toen ze heenging.

VI. EEN FIJN BEZOEK

Langzaam deed Marjon haar ogen open. Wat was er ook weer? Er was iets bijzonders vandaag. Opeens zat ze rechtop in bed. Ze wist het! Moeder kwam een paar dagen logeren en vanmorgen mocht zij, Marjon, haar heel alleen van de trein halen. Gauw sprong ze uit bed om te kijken wat voor weer het was.

Gelukkig, de zon scheen. Gisteravond was de lucht zo bewolkt geweest, dat ze bang was dat 't zou gaan regenen. Hoe laat zou 't eigenlijk zijn? 't Leek nog zo stil in huis. Marjon keek op het koekoekklokje. Zes uur pas! Wat vroeg, dan moest ze nog maar even gaan slapen. Maar dat ging niet zo vlot. Ze was veel te veel vervuld met de gedachte aan wat komen ging.

Wat zou 't leuk zijn om moeder alles te laten zien, de tuin en haar kamertje en het koepeltje en het sprookjeshuis.

De juffrouw had al gevraagd of ze samen kwamen theedrinken. En dan zou ze moeder ook vertellen van 't boek, van de kinderbijbel. Ze wist er nu een heleboel meer van, want als ze les had gehad, dan vertelde de juffrouw er tot slot altijd uit.

Ja, die lessen, daar mocht moeder niets van weten, dat was een verrassing. 't Ging nu echt goed, 't was nog wel eens moeilijk, maar ze deed haar best die lelijke driftduiveltjes er onder te houden. Ook met 't eten ging 't beter. Ze had hier ook veel

meer trek in eten, zeker door de buitenlucht. En als 't iets was, waar ze niet zoveel van hield, dan dacht ze aan wat de juffrouw gezegd had: „Je denkt maar, dat 't iets heel lekkers is, dan gaat 't vanzelf,” en heus, 't hielp. Of kwam 't misschien doordat ze nu geleerd had te bidden, en wist dat de Heer Jezus haar altijd wilde helpen? Ze had 't eerst maar niet goed kunnen begrijpen.

„Hoe kan dat nu?” had ze gevraagd, „hoe kan Hij nu overal tegelijk zijn en naar iedereen luisteren?”

„Dat is juist wat we niet begrijpen kunnen, maar wat we mogen geloven. Als ik tegen je zeg: „Je moeder houdt van je,” dan geloof je me toch, maar ik kan je niet uitleggen waarom je moeder dat doet.”

„Maar ik weet dat moeder van me houdt,” had Marjon gezegd.

„Waarom dan?”

„Wel, ze is zo lief voor me en ik krijg zoveel en ze zorgt zo goed voor me.”

„Precies zo is 't bij God, die houdt ook zoveel van je en heeft je zoveel gegeven, je lieve vader en moeder, 't huis waar je in woont, de bomen, bloemen en vogels, dat krijg je allemaal van God en hoewel Hij zo groot en machtig is, wil Hij toch naar ons luisteren.”

Marjon bleef het moeilijk vinden, maar ze troostte zich met de gedachte, dat de juffrouw gezegd had, dat zelfs grote mensen 't niet helemaal begrepen.

Koekoek, koekoek, koekoek, tot zeven toe. Had ze nu toch geslapen? Marjon dacht er niet lang over na en sprong uit bed. Vlug voortmaken, dan kon ze gauw moeder halen.

Veel te vroeg liep Marjon op 't perron heen en weer te drentelen. Tante Betsy had gezegd: „Ga je nu al weg, kind?”, maar Marjon had thuis geen rust. En hier was nogal wat te zien. Een lange rij wagens werd door de locomotief een hoogte opgetrok-

ken. Als de laatste wagen boven was, werd hij losgehaakt en heel alleen gleeed hij dan naar beneden. De een ging links en een andere rechts, net zoals de wissels het aangaven.

Marjon vond 't enig en vergat haast, waarvoor ze kwam. Tot er meer mensen op 't perron kwamen, en ze de armen van de seinpalen de hoogte in zag gaan. En daar, heel in de verte, kwam daar niet wat aan? 't Leek een stip, maar 't groeide, en groeide, ja hoor, 't was een trein, je zag de locomotief, de wagens en opeens bom, bom, bom, daar was hij.

Marjon wist niet waar ze kijken moest. Als ze moeder eens niet zag!

Gelukkig kwamen er niet veel mensen uit, en daar. . . .

„Moeder, moeder,” en Marjon vloog 't perron over.

„Marjonnetje.” Ze zoenden elkaar dat het klapte. Stijf tegen moeder aangedrukt liep Marjon even later 't perron over.

„Waar is je perronkaartje?” vroeg moeder, toen ze haar kaartje afgaf.

Marjon begon te lachen: „O, dat is hier niet nodig.”

Och ja, moeder was helemaal vergeten, dat hier alles anders was. De weg naar huis was veel te kort naar Marjons zin, ze had zoveel te vragen en te vertellen. Moeder vond, dat ze er al veel beter uitzag.

„'t Kan ook haast niet anders, want wat is 't hier heerlijk,” zei ze er bij. Daar was 't huis al en de tantes. Nu kwam Marjon niet meer aan 't woord. 't Viel haar wel een beetje tegen, ze had er helemaal niet op gerekend, dat de tantes natuurlijk ook met moeder wilden praten.

Maar er komen nog meer dagen, troostte ze zichzelf.

— — — — —
Wat gingen die dagen gauw om, morgen ging moeder al weer weg en nog had Marjon niet over de kinderbijbel verteld. Telkens kwam er wat tussen. Ze gingen veel met z'n vieren wandelen en al liep ze dan ook met moeder, ze kon er toch niet over praten. Samen waren ze een middag naar

't sprookjeshuis geweest en moeder vond de juffrouw ook een snoes.

Toen had Marjon 't willen vertellen, maar 't was net of ze geen woorden kon vinden en daarom was ze maar over iets anders begonnen. Er was zoveel om over te praten. Maar vanavond zou ze 't vertellen, dat stond vast. De tantes moesten weg, naar een verjaardag. Ze vonden 't niet zo leuk voor moeder en zouden vroeg terugkomen, maar Marjon vond 't fijn.

Nu kon ze ongestoord met moeder samen zijn. Direct toen de tantes weg waren, troonde ze moeder mee naar 't koepeltje.

„Wat moeten we daar nu doen?” vroeg moeder verbaasd.

Marjon gaf eerst geen antwoord, maar toen ze er waren, zei ze:

„Gaat u nu zitten, dan zal ik u eens wat laten zien,” en Marjon haalde haar kinderbijbel uit 't kastje en gaf 'm aan moeder. Gek, dat haar hart nu zo klopte, ze liet immers altijd alles aan moeder zien. Of kwam 't misschien, omdat ze bang was, dat moeder 't niet mooi zou vinden of 't niet begrijpen zou.

„Hoe kom je daar nu aan?” vroeg moeder.

„Gevonden op zolder en eerst begreep ik er niets van, maar de juffrouw heeft het uitgelegd. Nee, u moet niet voorin kijken, achteraan is 't veel mooier, kijk, dat is de Heer Jezus, die de kinderen zegent.”

Samen bekeken ze de plaat, moeder met haar arm om Marjon heen, die dicht tegen haar aangedrukt zat.

„Dat is heel mooi,” zei moeder zacht.

Marjon kreeg een gelukkig, warm gevoel van binnen.

Zie je wel, moeder vond 't ook mooi. „En jij hoort daar ook bij,” had de juffrouw gezegd. „Jij mag ook van de Heer Jezus zijn.”

„Dat is prettig voor je.” Marjon keek op. Klonk moeders stem bedroefd? Waren er tranen in haar ogen?

„Moeder, scheelt er wat aan?” Ze vroeg 't een beetje angstig.

„Nee, lieveling, niets, maar ik dacht aan vroeger. Grootmoeder heeft er mij ook van verteld en ik heb al die verhalen ook

gekend en eigenlijk had ik ze aan jou moeten vertellen, maar daar kwam nooit van."

„Dat hindert niets," zei Marjon, „ik ken ze nu toch ook en moeder, de juffrouw heeft ook gezegd, dat ik voor en na 't

eten bidden moet en me geleerd wat ik dan moet zeggen, mag dat thuis?"

„Natuurlijk, dat vinden vader en ik best, 't is helemaal niet goed, dat we 't nooit deden, maar we hebben 't vergeten."

„De juffrouw zegt, dat we alles van God krijgen en we daarom er Hem voor moeten danken."

„Dat is waar, maar de mensen vergeten het vaak.”

„Ik zal wel helpen onthouden dat we 't niet vergeten,” beloofde Marjon ijverig.

„Mooi en laten we nu eens verder de platen bekijken.”

Wat een heerlijke avond werd het. Ze bekeken alle platen uit het boek en moeder wist er nog een heleboel van te vertellen. 't Was al laat voor Marjon in bed lag. Ze voelde zich zo blij en gelukkig. Moeder wist nu alles en vond 't ook fijn. Ze had haar avondgebed bij moeder opgezegd en toen had moeder weer tranen in haar ogen gehad. Alleen had moeder wel gezegd, dat ze aan de tantes moest vragen, of ze 't boek mocht lezen. 't Was niet goed om dat stilletjes te doen. Daar zag Marjon wel tegenop, maar moeder zou haar helpen.

't Viel nogal mee de volgende morgen. Tante Agaath keek wel erg zuinig, maar 't boek was van tante Betsy en die zei, dat ze 't mocht hebben, echt hebben om te houden.

Dat was een feest en maakte 't niet zo naar, dat moeder weer weg moest.

„Over een poosje kom je weer thuis,” troostte moeder haar Marjonnetje, dat sip stond te kijken.

„O ja, en dan . . .” Marjon dacht opeens aan de verrassing van 't leren. Wat zouden ze opkijken en blijmoedig wuifde ze de trein na.

VII. EEN DROEVIG EN TOCH MOOI VERHAAL

„Hè ja, en nu vertellen.” Marjon dook in elkaar op de poef voor het leuke, open haardje, waar de juffrouw dennenappels en hout in stookte. 't Regende en daar-
door was 't wat kil in huis. Dol vond Marjon het en 't grootste feest was wel, dat ze niet weg hoefde, want ze mocht blijven slapen.

De tantes hadden een uitnodiging gekregen voor een trouwpartij, maar dat was zover weg, dat ze niet op een dag heen

en terug konden. Ze vonden 't wel wat erg om Marjon alleen met 't meisje in huis te laten. Dan moest er maar één thuisblijven. Gelukkig hoorde de juffrouw er van en die zei: „Maar Marjon kan wel een paar nachten bij mij logeren.” Dat was een pracht-oplossing. Vanmiddag om vier uur had ze de juffrouw uit school gehaald. Heel stil had ze gezeten, terwijl de juffrouw de schriften nakeek. En nu na 't eten zou er verteld worden.

„Waar zou ik ook weer van vertellen?”

„Van de Heer Jezus en hoe het verder met Hem ging, waarom Hij nu niet meer hier op aarde is.”

„O ja,” en de juffrouw keek heel ernstig, „dat is een lang, droevig en toch blij verhaal. Als je zo al de verhalen over de Heer Jezus hoort, dan denk je misschien, dat alle mensen toch wel van Hem moesten houden. Nooit deed Hij kwaad en overal waar Hij kwam, hielp Hij de mensen. 'k Heb je verteld van de vele malen dat Hij de zieken beter maakte, zelfs de doden opwekte, de mensen brood gaf als zij honger hadden en steeds tot hen sprak over het Koninkrijk Gods. Maar er zit in ieder mens een boze geest en als je nu niet naar de Heer Jezus wilt luisteren, krijgt die boze geest hoe langer hoe meer macht over je. Zo ging het ook met veel mensen in die tijd. Ze hoorden de woorden van de Heer Jezus wel. Maar ze wilden niet doen wat Hij zei, want dan moesten ze allerlei dingen nalaten, die ze prettig vonden en die toch niet goed waren. Hoe meer die mensen naar Hem luisterden, hoe bozer ze werden. En dat waren juist de voorname en geleerde mensen, de priesters en ouderlingen. Op 't laatst werd hun boosheid zo erg, dat ze er over gingen praten, dat ze Hem wilden doden. „Hij zet 't volk op tegen de regering en zegt lelijke dingen van de keizer,” zeiden ze. Nu moesten ze nog een manier bedenken om Hem gevangen te nemen, zonder dat zijn vrienden het merkten, want anders kwam er oproer. Ze hadden al eens mannen uitgestuurd om Hem te grijpen, maar die waren teruggekomen zonder

Hem mee te brengen. Ze durfden niet. 't Ene plan na 't andere werd gemaakt en steeds verwierpen ze 't weer. Totdat op een dag een man bij hen kwam en die man was Judas, een van de twaalf vrienden van Jezus, die altijd met Hem waren.

Wat kwam hij doen? Iets zo ergs, dat ik het haast niet kan vertellen. Hij zei, dat hij hen wilde helpen met 't gevangen-nemen van de Heer Jezus, hij wist immers precies waar zijn Meester heenging en zou 't plekje wel verraden. Die mannen waren erg blij en beloofden hem geld te zullen geven."

„Maar 't gebeurde toch niet?" vroeg Marjon angstig.

„'t Gebeurde wel, maar eerst kwam er nog iets prettigs. De Heer Jezus en zijn vrienden gingen naar Jeruzalem om het Paasfeest te vieren en Hij kwam er binnen, zittende op een ezelin, terwijl de mensen palmtakken op de weg neerlegden, ja zelfs hun klederen, opdat hij er overheen zou rijden. En ze jubelden en zongen Hem toe. Waarom? Ze dachten dat Hij hun koning zou worden en hen helpen zou tegen de Romeinen. Je begrijpt dat de priesters nu nog veel bozer werden. 's Avonds zaten ze om de Paasmaaltijd, allemaal, ook Judas. En toen zei Jezus: „Een van u zal mij vannacht verraden."

Wat schrokken ze, wie was het die zoiets lafs zou doen? Ze wisten wel, dat de priesters op hun Meester loerden, maar zij moesten Hem immers beschermen. Jezus zeide: „Wie ik het brood zal geven, dat ik indoop, die is het." En Hij gaf 't aan Judas, die meteen wegging. Wat deden de anderen, holden ze hem na, hielden ze hem vast? Nee, niets, ze zaten maar stil en angstig te kijken. Er was iets, dat ze niet begrepen. Waarom liet Hij Judas gaan? Niemand durfde wat vragen. Maar er gebeurden meer vreemde dingen. Toen de Heer Jezus het brood had gebroken en ging uitdelen, zei Hij: „Neemt, eet, dat is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt," en wijn in een beker schenkende, zei hij: „Drinkt, want dat is Mijn bloed." Hoe kon dat, wat bedoelde Jezus daarmee?

Na het eten gingen ze naar buiten een wandeling maken in een

hof, een soort tuin. En daar liet Jezus de vrienden bij elkaar alleen, drie nam hij er mee naar een eenzame plaats om te bidden. Een moeilijk en zwaar gebed was het. Jezus voelde wat er gebeuren ging, dat de mensen Hem veel kwaad wilden doen en toch moest het. Waarom? Omdat God het zo wilde. 't Gebed was nog maar net afgelopen, toen een wild geschreeuw gehoord werd en er een bende soldaten met fakkels aankwam. Wie liep voorop? Judas. Hij kwam naar Jezus toe en gaf Hem een kus, niet omdat hij zoveel van Jezus hield, maar om de soldaten te laten zien, wie ze moesten hebben. Toen grepen de soldaten Jezus beet en bonden Hem. Net alsof Hij een kwaaddoener was. En wat deden de vrienden? Sloegen ze er op om Jezus te helpen? Nee, ze liepen weg, allemaal." Even hield de juffrouw op. Marjon zat met grote ogen te luisteren.

„Wat er allemaal gebeurd is in die nacht,” ging de juffrouw verder, „kan ik niet vertellen, dat is erg veel, ze namen Jezus eerst mee naar de Hogepriester en toen naar Pilatus, de Romeinse stadhouder. Veel werd er aan Hem gevraagd, veel lelijks tegen Hem gedaan; Hij werd geslagen, bespuwd, uitgelachen. Tenslotte vond Pilatus het goed, dat Hij gedood werd. Toen brachten ze Jezus buiten de stad en doodden Hem.”

„Maar dat kan toch niet,” riep Marjon uit. „Hij was toch Gods Zoon en hoe kon God dat toelaten?”

„Dat is iets wat je pas kunt begrijpen als je ouder bent. Onthoud alleen maar dit, dat God dit toegelaten heeft omdat Hij zoveel van de mensen hield. 't Is heel moeilijk te begrijpen, maar 't moest zo. Zie je, de mensen werden niet beter, ze deden zoveel slechte dingen, dat er eigenlijk nooit iemand bij God in de hemel kon komen. God heeft de mensen lief en daarom zei Hij, dat als er iemand stierf voor de mensen, zodat hij gestraft werd voor de hele wereld, iedereen dan tot God mocht komen. Daarom moest de Heer Jezus sterven. Maar Zijn vrienden hadden 't niet begrepen en waren erg bedroefd.

Met elkaar begroeven ze Hem, dat gebeurt in 't Oosten anders dan bij ons. Hij werd in een spelonk gelegd, dat is een gat in een rots. Een grote, zware steen werd er voor de opening gelegd en zo bang waren de priesters voor Jezus, dat ze die steen lieten verzegelen en soldaten er bij op wacht zetten.

Twee dagen later, 's morgens heel vroeg, gingen er vrouwen naar het graf met specerijen en geurige kruiden bij zich. De begrafenis was zo haastig gegaan, dat ze geen tijd gehad hadden om alles in orde te maken.

„Maar hoe krijgen we die grote steen er af,” zeiden ze tegen elkaar. En zie, toen ze bij het graf kwamen, zagen ze dat de steen er af was. Hoe, wat was er nu gebeurd? Hadden de vijanden Jezus nog meer kwaad gedaan? Heel bang kwamen ze naderbij en keken in 't graf, leeg, maar niet helemaal, een engel zat er en zei: „Weest niet bevreesd, Jezus is hier niet meer, Hij is opgestaan uit de dood, ga 't vertellen aan Zijn vrienden.” De vrouwen konden 't eerst niet geloven, maar toen ze terugkeerden, kwam Jezus hen tegemoet en geloofden ze dat 't waar was.

Jezus was toch de machtigste geweest, zelfs de dood had Hem niet meer vast kunnen houden. Daarom hoeven wij ook niet bang te zijn voor de dood, want Jezus is bij ons en helpt ons en Hij is sterker dan de dood. Je begrijpt hoe blij Zijn vrienden waren. Toch was alles nu anders. Jezus was niet steeds meer bij hen, maar verscheen af en toe. Tenslotte nam Hij hen mee naar een-berg en van die berg voer Hij op naar de hemel. Weer terug naar Zijn Vader. Weg uit ons gezicht, maar niet uit ons hart.”

De juffrouw zweeg, Marjon had ademloos geluisterd, ze had er wel eens iets van in de kinderbijbel gezien, maar het leek zo'n naar verhaal, dat ze 't maar gauw overgeslagen had.

„Wat moet God dan veel van de mensen gehouden hebben, want de Heer Jezus was toch Zijn Zoon?”

„Zo lief heeft God de mensen nog en Hij vraagt van hen dat

ze in Hem geloven en Hem dienen. 't Is alleen jammer, dat weinig mensen 't doen."

„Kan ik dat ook doen?" vroeg Marjon, „'t lijkt me zo moeilijk."

„Ja, dat kan, want Jezus wil je helpen."

Heel stil bleef 't nu in de kamer, tot de juffrouw opeens zei:

„Kijk eens op de klok, je moet nodig naar bed."

„Hè nee, 't is veel te gezellig, ik ben al groot, ik mag nog wel even opblijven, hè?" vleide Marjon.

„Weet je wat, ga je gauw uitkleden, dan maak ik in die tijd een verrassing."

Nu, dat liet Marjon zich geen tweemaal zeggen.

Vlug wipte ze de steile trap op en in 't leuke logeerkamertje met 't schuine dak stond ze in een ommezien in haar pyama.

Wat was 't hier gezellig, veel meer dan bij de tantes. En de juffrouw was een snoes. De kamer was nog leeg, toen ze weer terugkwam, fijn, dan kon ze nog even van 't vuur genieten.

„Doe de deur eens open," riep een stem. En wie kwam er binnen? De juffrouw met twee dampende koppen chocolademelk.

„'t Is koud en daar hoort wat warmes bij, vind je niet?"

Marjon glunderde. „Mag ik morgenochtend mee naar school?"

„'k Zal eens kijken, hoor, of je zoet slaapt."

VIII. MEE NAAR SCHOOL

Fijn, de zon schijnt," was Marjons eerste gedachte toen ze wakker werd. Hoe laat zou 't zijn? Meteen riep een stem: „Marjonnetje, ben je wakker?"

„Ja, ik kom," en pardoes sprong ze uit bed. Gauw 't gordijn open, ja hoor, een blauwe lucht en zon. Wat keek je hier enig het bos in.

„En wat wil je nu liever?" vroeg de juffrouw aan 't ontbijt,

„gezellig thuisblijven en in de tuin zitten of mee naar school?”

„Mee naar school,” riep Marjon.

„Dan moet je ook echt meedoen, hoor.”

„Dat kan ik best, ik zit toch ook in de derde klas en dan hoef ik lekker vanmiddag geen les te hebben, hè, gaan we dan samen uit?”

De juffrouw lachte: „Dat zullen we nog wel eens zien.”

Wat keken de kinderen, toen hun juffrouw daar opeens met een vreemd meisje aankwam. Sommigen hadden Marjon wel eens gezien, in 't dorp of in de tuin. Kwam die nu bij hen op school?

Marjon voelde zich verlegen bij al die nieuwsgierige ogen en ze was blij, toen de juffrouw in haar handen klapte en de kinderen in de rij naar binnen gingen.

„Ziezo,” zei de juffrouw, toen iedereen in de klas was. „We hebben vanmorgen een gast, Marjon van Dalen, die ziek is geweest en om op te knappen hier een poosje logeert. Ze wou zo erg graag een keer mee naar school, en daar is ze nu. Maar waar zal ze zitten, denk er om, 't is een hele eer een gast in je bank te krijgen.”

De juffrouw keek eens rond. Sommigen gingen erg mooi zitten, vooral de meisjes, de jongens keken rond alsof ze dachten: „Dat geldt ons niet.”

„Naast Geertje de Vos is een plaatsje vrij. Marjon, ga daar maar zitten,” wees de juffrouw.

Geertje de Vos, een leuk buitenkind met twee blonde vlechtjes, kreeg een kleur om dat bijzondere van een gast in haar bank. Ze schoof naar 't puntje om Marjon maar goed ruimte te geven.

„Eerbiedig, kinderen.” Marjon keek even rond en zag dat alle handen gevouwen en de ogen gesloten werden. Vlug deed ze 't ook. Toen bad de juffrouw en vroeg of God hen deze morgen bij 't werk wilde helpen.

Daarna kwam de Bijbelse Geschiedenis. Dat viel Marjon mee.

Ze was in de stad niet gewend, dat er zomaar verteld werd en had niet anders gedacht dan dat ze hier ook meteen zouden gaan leren.

De juffrouw vroeg eerst iets over 't vorige verhaal. Gelukkig niet aan haar, dacht Marjon, want ze wist er niets van. Toen kwam 't nieuwe verhaal, fijn was 't, de hele klas was doodstil, en ze vonden 't jammer dat 't uit was.

Vreemd vond Marjon 't om weer in een bank te zitten en werk te maken, ze was al zo'n tijd thuis geweest. Er stonden som-

men op 't bord, die moesten ze maken.

Zou 't gaan? Stel je voor, dat ze nu als gast een gek figuur sloeg. Nee hoor, dat ging niet en Marjon werkte zo hard ze kon. Wat ging die ochtend gauw om!

In 't speelkwartier voelde ze zich al niet zo vreemd meer.

Samen met Geertje en nog een paar meisjes liepen ze op de speelplaats en praatten over alles en nog wat.

Geertjes vader had een boerderij, daar wilde Marjon ook graag eens kijken. Ze waren nog lang niet uitgepraat, toen ze alweer naar binnen moesten. 't Laatste half uur was 't zingen. Marjon kende niet alle versjes, maar de meeste zong ze uit volle borst

mee. Voor ze weggingen, dankte de juffrouw en vroeg of God hen ook die middag wilde bewaren en de volgende dag weer bij elkaar brengen. Toen Marjon zo zat te luisteren, kreeg ze even een warm gevoel van binnen. Daar hoorde ze ook bij, bij degenen, voor wie de juffrouw bad. God wilde ook voor haar zorgen en ook voor Geertje en Antje en Mien en die anderen, die ze helemaal niet kende. Ze waren vreemd, maar één ding was 'tzelfde: God was hun Vader.

„Kom je heus?” vroeg Geertje bij 't weggaan.

„Als 't van de tantes mag, vast,” beloofde Marjon en ze zwaaide nog lang naar Geertje.

Toen ze thuiskwamen, stond Riek, het dienstmeisje, aan 't hek.

„Alles is klaar, juffrouw, dan ga ik maar weg.”

„Best Riek, we vinden 't wel.” En ja hoor, 't eten was gaar en de tafel gedekt. Na 't eten moest Marjon gaan rusten, terwijl de juffrouw werkte.

„En dan?” vroeg Marjon, „als ik opsta?”

„Dat zul je wel zien, juffertje,” was 't antwoord.

En wat zag Marjon toen ze beneden kwam? Een gezellige, grote tas met een servet toegedekt, ze kon niets zien, alleen uit een hoek kwam een thermosfles gluren. Marjon sprong rond en klapte in haar handen. „Gaan we echt uit?”

„Uit, wie praat van uitgaan, ik moet werken,” zei de juffrouw net of ze boos was.

Maar Marjon zag de lichtjes in haar ogen dansen.

„Sliep uit; u bent al haast klaar, dat zie ik best,” en toen op eens vleidend: „Hoe waren mijn sommen?”

„Allemaal fout,” plaagde de juffrouw.

„Echt?” Marjons gezicht betrok.

„Nee hoor, maar één klein foutje, je was een van de besten.”

„Ha, fijn,” en Marjon begon opnieuw te springen.

„Nu nog vijf minuutjes stil zijn, dan ben ik klaar.”

Marjon pakte maar gauw een boek, zo stil zitten ging slecht. Het duurde niet lang meer of beiden gingen met de tas tussen

zich in op stap. De hei over en 't bos in, zover als Marjon nog nooit geweest was. Wat was 't fijn, zo met de juffrouw te wandelen. Ze wees Marjon allerlei soorten bomen aan en leerde de namen.

Ergens op een open plek aten ze de inhoud van de mand op. Een echte picnic vond Marjon het, zoiets had je toch niet in de stad.

Ze zagen de zon ondergaan en 't was al haast donker toen ze thuiskwamen.

„O ja, tante, en ik ben ook mee naar school geweest en daar heb ik naast een meisje gezeten dat op een boerderij woont, Geertje heet ze, en ze heeft gevraagd of ik daar eens kwam, dat mag wel, hè?”

Marjon had van alles van de logeerpartij zitten vertellen aan de tantes. Tante Agaath ging nog wat meer rechtop zitten en keek streng: „Een boerenmeisje is geen omgang voor je, Marjon, ik vind 't niet goed, dat je daar heen gaat.”

Marjon vloog overeind: „En ik wil er toch heen, moeder zou 't vast wel goedvinden, ik mag hier ook nooit iets dat prettig is en ik ga toch!” Ze stampte op de vloer van boosheid.

„Ga naar je kamer, Marjon, en blijf daar tot je je weer netjes kunt gedragen.”

Klets, viel de deur dicht en Marjon stormde naar boven.

Op haar kamertje bleef ze even hijgend staan en begon toen opeens te huilen. Waarom was alles nu ook weer zo naar? Die dagen bij de juffrouw waren zo fijn, steeds was ze in een goed humeur geweest en ze had echt haar best willen doen om voor de tantes ook lief te zijn. Samen hadden ze er nog over gepraat en de juffrouw had gezegd, dat de tantes 't erg goed met haar meenden, al deden ze wel eens wat stijf. En nu dit! Hier kan ze toch heus niets aan doen, 't was echt tante Agaath's schuld. „Echt?” zei 't stemmetje van binnen. „Meen je dat, Marjon, hoe zou de Heer Jezus dit nu vinden?”

Marjon schudde haar hoofd, nee, daar nu niet aan denken, dat had er niets mee te maken.

„Niets?” zei 't stemmetje, „en ik dacht dat de Heer Jezus met je hele leven te maken had?”

„Nu ja,” zei Marjon, maar ze kwam niet verder. Ze wist heel goed, dat ze verkeerd gedaan had door zo op te stuiven.

Dat vond God niet goed. Maar wat moest ze nu doen?

„Naar tante gaan en zeggen dat 't je spijt.”

Marjon schrok! „Dat doe ik niet.”

„Dus je wilt liever de Heer Jezus verdriet doen?”

Marjon dacht aan wat de juffrouw verteld had. Hoe alle boze woorden en gedachten van de mensen Hem verdriet en pijn deden. En Hij had zoveel voor haar gedaan, zou zij nu ook niet iets voor Hem willen doen? Opeens stond Marjon op van haar bed, waar ze op gezeten had. Ze waste haar gezicht en ging naar beneden. 't Leek haar heel moeilijk toe wat ze ging doen, maar Jezus zou haar wel helpen.

„Tante,” begon ze, zodra ze in de kamer was, „'t spijt me erg, dat ik zo driftig was, wilt u 't me vergeven?”

Tante Agaath keek verbaasd op, dat had ze nog nooit van Marjon gehoord.

„'t Is goed, hoor,” zei ze.

„Maar dan moet ik u ook nog een kus geven,” vond Marjon, „anders is 't niet echt.” En voor 't eerst, zolang ze er woonde, kuste Marjon haar dat 't klapte.

IX. TWEE BRIEVEN

Lieve moeder. Dit wordt de laatste brief die u van mij krijgt. Wat dol van u en vader me te komen halen en dat we dan met vaders vakantie samen ergens heen gaan. En dan weer naar huis! 't Zal wel raar zijn om alle dagen weer in de stad te zijn. Verleden week heb ik zo'n leuke dag gehad.

'k Ben naar een boerderij geweest. U weet wel, van Geertje.
Tante Agaath vond 't eerst niet goed, maar later toen ze met

de juffrouw gepraat had, mocht 't wel.
Leuk is 't daar, veel stallen, koeien en paarden. Er waren ook
kuikentjes, zo lief. Geertje heeft me alles laten zien, maar de

varkens vind ik vies. Ik kreeg twee grote glazen melk en zulke grote boterhammen. Ik heb er drie opgegeten. Veel hè, u kent me vast niet meer, ik ben zo dik. 'k Heb geen zin om meer te schrijven. U komt toch gauw. Heel veel zoenen van Marjon.

Lieve juffrouw. Dit wordt vast wel een lange brief, want ik heb zoveel te vertellen! Toen we van de tantes vandaan gingen, hebben vader en moeder en ik nog een hele poos in de trein gezeten. We stapten ergens uit, waar je helemaal geen huizen zag, een klein eindje moesten we lopen en toen kwamen we aan het huis waar we zouden logeren. Net als uw huis lag 't helemaal in 't bos, maar er was niet zo'n mooie tuin bij. 't Was er toch zo leuk.

's Morgens eten in een grote zaal met tafeltjes, voor iedere familie een tafeltje. Er waren nog meer kinderen, erg gezellig om mee te spelen. Er was ook een schommel en een wip en een zandbank voor de kleintjes. We gingen vaak met ons drieën uit, wandelen of op de fiets, dan mocht ik bij vader achterop. Vader en moeder gingen ook wel samen fietsen, dan bleef ik bij Bop en Truusje.

Er waren daar ook veel bossen en zoveel hei. We hebben een heel grote bos meegenomen. In alle kamers staat hei. Zal ik u nu nog wat leuks vertellen? Toen we weer thuis waren, zei vader op een avond heel ernstig: „Ja, Marjon, nu moet je ook eens aan school denken, en ik ben bang dat, al heb je ook een beetje gewerkt, je toch niet naar de vierde klas gaat. Ik heb met 't hoofd van de school afgesproken, dat je morgen zou komen om wat proefwerk te maken.”

„Best, vader,” zei ik en moest haast lachen om 't idee van niet in de vierde klas te komen. Dat proefwerk was erg makkelijk, vijf sommen, die ik allemaal goed had, een dictee en nog een taallesje, lezen en schoonschrijven. Toen ik klaar was, moest ik even wachten. Vader en moeder waren er ook. Al gauw kwam mijnheer vertellen, dat 't best gegaan was en dat ik makkelijk

naar de vierde klas kon. Wat keken vader en moeder verbaasd. Dat hadden ze helemaal niet gedacht. En ik sprong rond en riep maar: „En dat is het geheim.”

„Vertel nu eens rustig wat je bedoelt,” zei vader, toen we op straat liepen. „Welk geheim?”

Toen heb ik alles van de lessen verteld en ze waren zo verrast. En moeder zei, dat ik u nog eens heel erg moest bedanken en dat doe ik nu ook. Komt u eens bij ons logeren? Dat moest ik van moeder vragen. U doet 't wel, hè? 't Lijkt me enig.

Hè, hè, wat een lange brief is dit geworden en nog ben ik niet klaar. 'k Wou u nog vertellen, dat ik iedere dag in de kinderbijbel lees en nu ook bij 't eten bid en dank. En Zondag gaan we naar de kerk. Moeder zegt, dat ik er wel niet veel van zal begrijpen, maar misschien mag ik ook wel eens naar de kinderkerk.

Nu houd ik heus op, want mijn hand is zo moe. Wilt u de groeten doen aan de kinderen op school, vooral aan Geertje?

En voor u zelf heel veel groeten van vader, moeder en Marjon.

I N H O U D

	Blz.
I. Een vondst	7
II. Een gezellige wandeling	13
III. Wat er in het boek stond	16
IV. Een sprookjeshuis	21
V. Valt 't niet mee?	27
VI. Een fijn bezoek	35
VII. Een droevig en toch mooi verhaal	40
VIII. Mee naar school	45
IX. Twee brieven	50